

[Nathalie Lind.]

udvalgsbetænkningen, at hele udvalget har fået øjnene op for, at dette ikke er en acceptabel ordning. Det er ikke rimeligt at behandle nogle mennesker på den måde. Men ved de udtalelser, som er fremsat af flertallet i udvalgsbetænkningen, stilles ministeren over for det enkle spørgsmål: er der penge til at løse denne problematik? Man henstiller, at den løses snart, og man henstiller vist endda indtrængende, at det sker. Se, hvis ministeren, som mindretallet havde ønsket, havde fremsat ændringsforslaget om skatteklemmen sammen med lovforslaget om den almindelige forhøjelse af pensionerne, havde ministeren og udvalget haft mulighed for at foreslå en løsning med øjeblikkelig virkning også for disse grupper, i hvert fald en løsning der indebar, at der ikke skete nogen forringelse af den stilling, de har i øjeblikket. Nu er det altså for sent, og jeg tror, at ministeren, hvis ministeren skal svare, må sige: i øjeblikket har vi ikke penge til det. Derfor har vi peget på fra mindretallets side, at hvis det er ministerens holdning, at der ikke er flere penge tilovers i øjeblikket til pensionsområdet, bør problemet i hvert fald tages op og løses forlods ved kommende velstandsregulering. Jeg formoder, ministeren er enig med mig i, at det ikke kan være rimeligt, at dette problem, om jeg så må sige, skal have lov at blive gammelt.

Jeg er som sagt tilfreds med, at der nu fra hele udvalgets side er en erkendelse af, at den ordning, vi nu gennemfører, ikke er tilfredsstillende på grund af den forringelse, den indebærer for en bestemt gruppe. Jeg håber, at ministeren vil forstå nødvendigheden af snarest at få dette problem løst. En halv løsning er ikke tilfredsstillende på et område, hvor hele folketingset har været enig om, at der skal en løsning til.

I øvrigt skal jeg anbefale, at man stemmer for disse lovforslag og ændringsforslagene.

Valbak: Ved denne sags første behandling gjorde jeg på mit partis vegne rede for vores

principielle stilling til lovforslagene. Jeg skal ikke derfor gentage disse synspunkter, men henholde mig til, hvad jeg sagde dengang.

Om enkelthederne i de ændringsforslag, vi ved denne behandling skal tage stilling til, skal jeg heller ikke gå i detaljer. Tidligere ordførere har på udmærket måde redegjort for, hvad de drejer sig om. Derfor kun bemærkninger på nogle enkelte punkter.

Disse lovforslag blev fremsat den 21. marts, og det vil sige, at der forlods var givet dispensation for aftalen partierne imellem om at fastholde en „deadline“ den 15. marts. Nu har vi ved et ændringsforslag på et endnu senere tidspunkt i udvalget fået til drøftelse et forslag om, at fradraget skal halveres, således at vi i stedet for en nedslagsprocent på 60 får 30. Det var som sagt ikke med, da vi efter den 21. marts drøftede denne sag ved første behandling her i salen. Bevares, vi havde hørt om det, men det var under behandlingen af et andet forslag. Så kom ændringsforslaget, og det lød på 100 mill. kr. i udgift. Når jeg sådan opholder mig ved det, er det for at notere en ting; som må overraske mig, men som, det må jeg indrømme, ikke er min afdeling. Her i folketingset kan vi mig bekendt ikke efter 15. marts fremsætte et lovforslag, uanset at det måske ikke koster én krone eller kun har tekniske ændringer som sigte, uden at partierne er enige om det. Men et ændringsforslag, der angår 100 mill. kr., kan man frit fremsætte uden en aftale.

Vel, vi stemmer for de 100 mill. kr., det vil jeg dog gerne understrege. Vi pegede på det problem, der ligger bag de 100 mill. kr., ved behandlingen af de tidligere forslag. Men vi må naturligvis her, som andre har gjort det, beklage, at vi har været afskåret fra at vælge i en prioriteringssammenhæng.

Det er af tidligere ordførere fremhævet; at dette forslag om de 100 mill. kr. ikke løser det problem, som det skal løse, til bunds eller helt tilfredsstillende. Jeg må endda konstatere, som andre har gjort, at det skaber problemer for nogle mindre grupper. Vi har, som det også er sagt, peget på, at vi ønsker